

אורות השבת

גלוון מס'
917

בטאון הרבנות והמועצה הדתית בא-שבע
וממלכת התורה בעיר האבות שע"י רשות מוסדות "קול יהודה"

מנהל מערכת
הרב אברהם טריקי

פרשת השבוע
נשא

עורך
הרב עוזיאל אדרי

דבר רב העיר שליט"א

נזירות שם שםים

איש או אשה כי יפלא לנדר נדר נזיר להזיר לה' (במדבר ו, ב)

lezir la': להבדיל עצמו מן הין לשם שםים. (רש"י)

דברי רשי' הללו מבוארים יותר בפירושו על הש"ס (נזיר ד, ב) דתניין התם: 'אמר רבינו שמעון הצדיק... פעם אחת בא אדם אחד נזיר מן הדרום וראיתיו לפה עניינים טוב וראי וקווצתו סודות לו תלולים, אמרתי לו בני מה ראית להשחת את שערך זה הנאה, אמר לוי רועה היהתי לאבא עברי הלכתי למלאות מים מן המעיין ונסתכלתי בבואה שלי ופחז עלי יצרי וביקש לטורני מן העולם, אמרתי לו רשות מה אתה מתגאה בעולם שאינו שלך بما שהוא עתיד להיות רימה ותולעה, העבודה שאגלח לשמיים. מיד עמדתי ונישקתיו על ראשו אמרתי לו, בני כמוך ירבו נזירות בישראל, לעיל כתוב אומר (במדבר ו, ב) איש או אשה כי יפלא לנדר נדר נזיר להזיר לה', עכ"ל. הרוי לפניינו אדם בעל מדרגה המושל ברוחו אשר מעולם לא הביט בדמות דזוקנו עד שנתקל באקרים באותו מעין, ומושל ביצרו ובתאותיו אשר הגיעו ברורה כי שקר החן והבל היופי ואין ערך לכל תעוגות העולם יعن כי הוא עתיד להיות רימה ותולעה, ואעפ"כ גור על עצמו נזירות בן חיליה ותגבר עליו יצרו לטורדו מן העולם. וזה היה גודל התפעלות של רשי' הצדיק מאותו נזיר – יותר מכל נזיר שהכיר עד הלים, עד שביקע: 'ימימי לא אכלתי אשם נזיר טמא אלא אחד... אל רבבי יונה, הינו טעמא כשהיה לנו נזירין וכשחן בטמאין ורבנן עליהם ימי נזירות מתחרטין בהן ונמצאו מביאין חולין לצריה', ופי' רשי': 'דכינוי שמתחרטין הו נזירות שלא לשם שםים וכו' ומשום הכל לא אכל אלא מזה – דודאי לשם שםים הוא דעתך, עיי'יש'.

ברם אכתי ציב' בהא דקרי עלייה הכתוב (במדבר ו, ב) איש או אשה כי יפלא לנדר נדר נזיר להזיר לה', שכן מה חידוש יש בכך הרי פשות דכתוב קאי על מצות הנזירות אשר כל כלאורה לישנא דיכי ולפלייאן כן לישנא להזיר לה' מיזור הוא, והיה לו לכתוב איש כי ידר נדר נזיר'. ומה להמד ר' דלא סגי בעצם קבלת הנזירות, אלא כרך ומשול ביצרו לשלו כי פלייאן, והיינו קבלת הנזירות לאלה כרך ומשול ביצרו – למען היא עבד אך ורק לבוראו, וזה הכתוב להזיר לה'. והואיל ועובדזה זו רבה היא עד מאד, נקט בה הכתוב לשון כי פלייאן, שהוא לשון מופלא. בפועל זה נשתחה הנזיר מן הדרום – יותר מסתם נזיר, ולכך קרי עלייה האי קרא, והבן.

וסימנה טבא אמינה לא Hai מילטה, מדברי ספר החינוך (מצווה שד) אודות שורש מצוה זו, וזו: 'זו היא קדושת הנזיר ומעלתו, בהניתו מלاكت החומר וישראל תאותיו במה שאינו יורben גמור אל הבת, בגון מנייעת שתיתית הין וידול השער. כי בזה יכנע היצר ולא ידלו הפ בית בעבורו ולא הרטסו פינוטיו, אבל תתחזק בו עבודות השכל וairo מהלכו ובודק ה' תשכו עלי...' וראריה שעינן יידול השער הוא מפני הכנעת היצר, כמו שאמרו זיכרונות לברכה בנזיר (ד, ב) אמר רבינו שמעון הצדיק מימי לא אכלתי אשם נזיר טמא, אלא פעם אתה בא אדם אחד לפני מן הדרום..., עיי'יש'.

וכיווץ בא זה מפורש בדברי האבן עזרא (שם), וזו: 'איש כי יפלא – יעשה דבר פלא, כי רוב העולם הולכים אחר תאותם... והמלך באמת שיש לו נזיר ועתרת מלכות בראשו, כל מי שהוא חופשי מן התאות, עיי'יש'. הנה כי כן פירושינו בהאי עובדא דריש הצדיק, קורם עור וגדים לאור דברי האבן עזרא והחינוך הללו.

והאמת תורה דרכה, כי מלاكت שבירת המידות – מלاكت רבה היא, וכבר שנו רבותינו במשנה (אבות ד, א): 'אייזחו גבור המכש את יצור', שנאמר (משלי ט, לב) טוב ארץ אפים מגדור ומושל ברוחו מלוכד עיר'. וכבר נקבעה הORAה בתלמוד עבד איןיש לאחזוקי בדיוריה, והלכות רובות הפזוריים בש"ס נפסקו בעקבות חזקה זו, ופושט שיסוד הORAה זו הוא בקושי הכרוך בשבירת המידות. ומקדמה דנא שמעתי דהה דתניין התם (אבות ד, ב) יועבר גוררת עבירה, הוא נמי מפני קשי' שבירת המידות, שכן אחר שנכנע ליצרו ו עבר עבירה, יקשה עליו להזות בטעותיו ולכן נגרר הוא מרוץונו אחרי יצרו בשנית. ובדרך זו אפשר לאבר נמי דברי הש"ס בכמה דוכתיה יומה פ', ומוק' פ', ועוד) כיון שעבר אדם עבירה ושנה בה – הORAה לי, והיינו שמעית לכהיתו מפני הקושי להזות בטעותיו, והבן.

המשן דבר רב העיר במדור "אורות הקשרות"

לבך את ישראל באהבה

איתא במסכת ברכות י"א פ' נמי אליך', אמר הקב"ה לך לא אשא פנים לישראל, כתבתני לך בתורה ואכלת ושבעת וברכת' והם מדקדקים על עצם לברך אפלו על פחות מכשיעור' של 'הפצת היהדות' שכאשר הרבי שיש לבאר עניין זה גם על 'הפצת היהדות' אadam מבקש לבצע איזה ממשימה מסוימת בהפצת היהדות, עלול היצר הרע לומו אליו בטענה מותחכמת, שהואיל ולא תוכל לבצע את העבודה הזה בתכליות השלומות, מוטב שלא תחילה בה כלל. על כך אומרים לו, שחו Sobob לעשות אפלו אם זה 'פחות מכשיעור'. האדמוני' ממוז'ץ זיע'א אומר שצרכי לאחוב יהודוי במוות שהוא שנאמר 'כה תברכו את בני ישראל', תברכו את בני ישראל כמהות שמים כל יהודי רואי להתריך ולא רק הצדיקים.

מכור סדר עולם ואגון

הרבי עוזיאל אדרי

רב המרכז הרפוא' סוחקה

וכק' שבטי ישראל' שכונה יא' באר שבע

לוח זמנים שבועי

לוח הזמנים	מדויק לבאר-שבע										
עלות השחר	חצות טה ותפלין										
ס"ז ק"ש להר הבית והג'רא	ס"ז ק"ש להר הבית והג'רא										
מנחה זולח	מנחה זולח										
פלג המנחה	פלג המנחה										
שבת קודש	יום ה'	יום י'	יום ז'	יום ב'	יום א'	יום כ"ז	יום ס"ז	יום ד'	יום ס"ט	יום ס"ז	יום ס"ז
29.5.21	(28.5.21)	(27.5.21)	(26.5.21)	(25.5.21)	(24.5.21)	(23.5.21)	(22.5.21)	(21.5.21)	(20.5.21)	(19.5.21)	(18.5.21)
4:10	4:11	4:12	4:12	4:13	4:13	4:13	4:13	4:13	4:13	4:13	4:13
4:18	4:19	4:19	4:20	4:20	4:21	4:21	4:21	4:21	4:21	4:21	4:21
5:44	5:44	5:45	5:45	5:45	5:46	5:46	5:46	5:46	5:46	5:46	5:46
8:24	8:24	8:25	8:25	8:25	8:25	8:25	8:25	8:25	8:25	8:25	8:25
9:06	9:07	9:07	9:07	9:07	9:07	9:07	9:07	9:07	9:07	9:07	9:07
10:17	10:17	10:17	10:17	10:17	10:17	10:17	10:17	10:17	10:17	10:17	10:17
12:38	12:38	12:38	12:38	12:38	12:38	12:38	12:38	12:38	12:38	12:38	12:38
13:14	13:13	13:13	13:13	13:13	13:13	13:13	13:13	13:13	13:13	13:13	13:13
18:30	18:29	18:28	18:28	18:27	18:27	18:27	18:27	18:26	18:26	18:26	18:26
19:41	19:40	19:40	19:39	19:38	19:38	19:38	19:38	19:37	19:37	19:37	19:37
19:58	19:57	19:57	19:56	19:55	19:55	19:54	19:54	19:54	19:54	19:54	19:54

זמן הדלקת הנרות

פרשת השבוע:	נשא
הפטרה:	ויהי איש
כניסת השבת:	19:16
יציאת השבת:	20:08
רבנן תם:	21:01

אורות הכהנות

על כגון אלו, מפורש בגמ' ושבת לא, ב) שהקב"ה מתאונן ואומר: 'לא דין לרשותם שאינם חרדים ועצבים מיום המיתה, אלא שלבם בריא להם כאולם. והיינו דאמר רבה מאי דכתיב (זהלים ט, י) 'זה דברם בסל למי', יודעים רשותם שדרכם למיתה ויש להם חבל על כסלם. שמא אמר שכחה היא מהן – תלמוד לומר אחריהם בפהם ירצו סלה, ופי רשי' שם: 'כלומר יודעים הם שזו דרכם, אבל כסל למו – כלויתיהם מחופין בחלבם מהшиб אל כלויתיהם מחשבת סופם. ושמא תאמיר מחותמת החלב שכחו והרי הם שוגגון, תלמוד לומר ואחריהם – את העתיד לבוא לנפשם אחרי אבדם בפיהם ירצו ויספרו תמיד, וכך על פי כן אין חזרין', עכ'ל. הרי לפניו גדר חדש של רשותם במרדו וגינו מוכן להזות בחתאו, הגם שמכיר הוא בטעותם וכליותיהם מוחפין בחלב תאوتני, אלא משום שכבול הוא כימוחו וכליותיהם מוחפין בחלב תאותני – שלא להזות בascalונן!

וגם החלש יאמור בזה חזק אני, שכן הכוח לשול ביצרנו ולהתגבר על מידותינו – טבע בשורש נפשנו, וזה נבדנו מכל העמים. וזה מוכח ומובהר היטיב בדברי רשי' פ' (במדבר כג, כד) 'הו עס כלבאי יקום וכארוי יתנשא לא ישכב עד יאלל טרף ודם חללים ישתחה', וכי רשי': 'הו עס כלבאי יקום וגוי – כשהם עומדים משנותם שחריתם מותగרים כלבאי וכארוי לחטוף את המצוות לבוש טלית, לקרווא את שמע ולהניח תפילין. לא ישכב – בלילה על מיטתו עד שהוא אוכל ומהבל כל מזיק הבא לטורפו, כיצד קורא את שמע על מיטתו ומפקיד את רוחו ביד המקומ', עכ'ל. הנה כי כן רואה שודל שבחים של ישראל הוא בכוח התגברותם על יצרם – חוץ בקומות וחוץ בשכבות, בדגימות הלביא הגובר על טרפו וכארוי המסתער על שללו. ועל זה הביע בלעם הרשות את פלייאתו, יعن כי כוח זה אינו מצוי אצל שאר עמים.

ובזה יארו דברי רשי' שם, אשר בחר דока במצוות אלו של יציה וק"ש ותפלין. שכן מצות יציה אשר נאמר בה (במדבר טו, לט) 'וילא מתנוו אחריו לבבכם ואחריו עיניכם', מסמלת את כוח התגברות האדם על תאותו לבו וחומדת עיניו. וכן הוא לגבי קריית שמע אשר עיקרה הוא קבלת על מלכותו יתברך – מבלתי שיטהר הרAdam מככלי יצרן, מפני שאין עבד לשתי רשותות. וכן הוא לגבי מכות תפילין שנאמר בה (שמות יג, ט) 'והיה לך לאות לעידך ולזכרון בין עיניך – למען תהיה תורה ה' בפיך', אשר גם ענינה הוא לשעבד את לבו ואת מוחו להקב"ה, כਮובארא לחדיא בשינויו (אויח' סימן כח סעיף ח): יישעך להקב"ה הנשמה שהיא במוח ובלב שהוא עיקר התאות והמחשובתי, עכ'ל.

ומעתה שפיר יש לומר, שזה עמוק כוונת רשי' בפרשנותו במיש' נזיר לה – להבדיל עצמו מזו הין לשם שמיים, ככלומר שיש שתי דרגות בנזירות: יש נזירות הבהאה מחמת עצמה, והיינו שנודר עצמו מן היון כדי לקיים מצות נזירות – בדגימת הנודר מזמן לצדקה או האומר קומו עלי מאכל זה וכדומה. וזאת הנזירות הפחotta, אשר עליה העיד רבי שמעון ימיימי לא אכלתי איש נזיר, יعن שאין תכילת נזירותו אלא 'יכשחן תוחנן נזירין וכשהן מטמאין ורבין עליהם ימי נזירות – מתחרטין בהרו'. אך יש נזירות 'לשם שמי' הבהאה לגדר גדרים ולקבוע סייגים, אשר תכליות ומוגמות הוא לסייע בידי הנזיר לגבור על יצרו ולמושל במעשייו. וזאת הנזירות העליונה אשר קרי לה רחמנא איש כי פלייא לנדור נדר נזיר – להיזיר לה', והיא הנזירות אשר נשבחה כל כך בעיניו רבי שמעון עד שאמר מימי לא אכלתי אשם נזיר טמא יאלא אחד! והיא הנזירות אשר בה לעולם לא תיתכן חריטה בעצם קבלת הנזירות, והבן.

ובחתימות כאמור זה מצאת היזוק גדול לדברינו, מדברי הגראי' עה' פ' (בראשית כ, ז) 'לפתח חטאת רובי', וזה לשונו: 'לייצר הצע אין שליטה על האדם להטוו מדרך חטא', כי אם במקומות שיש פתח לתוך פניו ופרצה עומדת כנגדו, מליצת חז"ל פרצה קוראת בגב', עכ'ל. והוסיף רבי יעקב בעל המשלים (אהל יעקב), זהו חותם הפסוק יאליך, יعن כי רק בדרכ זו יוכל לגבור על האדם. ברום, אם ישכיל האדם לגדר גדרים וסייגים לבלי יתפתח אפיו פתח קטן, יהיה נכוון ובתוכו כי היזיר לעולם לא יוכל להכניעו – יואתנה תמשול בו, עי'יש.

אכן יסוד זה, מותבادر גם מדברי הכהני יקר' (שם) אשר פירש בזה אמר חז"ל שדיימו את היצר הרע לשובו היושב בין שני מפותחי הלב. שכן הזכור פיו חלש ואינו יכול לנגן בשבר שלם, אך במקומות שמוצאים אפיו פתח קטן – שם ירבץ וירחבי הפרצה, עי'יש. הנה כי כן יסוד גדול לפניו במלחמות היצר, וזה ענין הנזירות לשם שמי' שנتابאר באורך מאמר זה!

אנדרטת זכרון ואהנו

הרב יהודה דרעי
הרב הראשי וראב"ד באר-שבע

אורות הפרשה

ברכת כהנים

הברchor בעמו ישראל באהבה

כתב בספר 'טעמי המהגושים' הכהנים מבקרים את ישראל וצווונו לברך את עמו ישראל באהבה, שתשרה בינוים אהבה וחיבה, והוא צלי מחייב ברכה. מבאר החוזה מלובלין זעיר'אrica תברכו את בני ישראל, ברכת כהנים היא ששראל יתברכו במיותיו של אהרן הכהן זה לה. וזה הבהיר בעמו ישראל באהבה' שאף הם היו רודפי שלום ואהובים באהבה' אם יש אהבה בין איש לעורו, אוiji הבירה נאמנה וקיימת.

הכוח לברך אהבת ישראל

מבאר האדמוני' ורבי אברהם מרדי ה'אמרי אמת' מגור זעיר'א מודיע נאמר בתורה ציוויו לכהנים רך "איך" לברך את ישראל כי תברכו, ואלה נאמר קודם כל ציוויו שברך בכלל לבך שיברכו את בני ישראל, אלא שיחכו לבך' נמצא אצל מי' ש'אוחב ברך', ולפי שהכהנים מידתם היא מידת החסד והם אהובי ישראל וחפצים וורצים לבך' ישראל, על כן ניתן להם "הכח' לבך", ועל כן נתקקו לציווי עלך לבך, אלא רק הציווי ש'איך לבך'.

כל מחזק ברכה שלום

כתב 'העלויות אפרים' מודיע ברכת כהנים נאמרת יהוד' בלאשון יהוד' יברך' ה' וישראל', אלא לפי שיעיר הברכה שבני ישראל זקנים לה היא האחדות. כדייאתא במסכת עוקצין אמר רבי שמעון בן חלפתא, לא מצא הקב"ה כל מחזק ברכה לאלה השלים, שנאמר 'ה' עוז לעמו יונן ה' יברך את עמו בשלום'

ברכה שפע טוב לעולם

כתב 'היעיטורי תורה' איתא במסכת סוטה כי תברכו את בני ישראל' מה להלן בשניות כתפים אף כאן בשניות כתפים. ככלומר שלא די בזה שמברכים ומחלימים אחד להביוו רך באמירה ובדור בלבד, אלא צרייך שיחיה גם נשיות כתפים שראו שברכה תבואה חד עם נשיות כתפים בצדון, ברכה עם עשייה. נשימות פיעוט שפע טוב לעולם הם אלו נשיות כתפים בצדון, ברכה עם עשייה.

ישא ה' פניו אליך

מבאר רב' חיים מולוזין זעיר'א איתא במסכת ברכות 'ישא ה' פניו אליך', אמר הקב"ה איך לאasha פניהם אף כאן בשניות כתפים. כתבתה להם בתרורה ואכלת ושבעת וברכת' והם מדקדקים על עצמן לבך אפיקו על פיחות מכשיעור' של 'שבעה' עד צוית ה' הלמוד מძקן לשון המזורה' 'ה' הם מדקדקים על עצמן' מלמדנו שהאדם רשאי אך ורק 'לדקדך על עצמן' להסתפק במועט לפניו עצמן, ולהתחייב בברכת המזון על אלכילה אפילו 'פיחות מכשיעור' כזיה וביביצה ולראותה כسعודה משבעה, אבל כלפי העני, הדין הוא כדייאתא במסכת פאה 'אין פוחתין לעני העובר ממקום למיקום כדי שיקיים את ה'ו'אכלת' שבשלב הזולות צריך לתת בשפע כיכר לחם גודל כדי שיקיים את ה'ו'אכלת' ושבעת' פשטוטו ממשמעו.

לקרב בברכת כהנים

כאשר נתמנה רב' יצחק קוסובסקי זעיר'א לר' הראשי בקהילת יהנסבורג שבדרום אפריקה, גילה כי יהודים רבים אינם שומרי שבת, אוכלים מאכלים אסורים ועוברים על איסורי תורה ובאים, אך גם יהודים אלה היו באים לבית הכנסת, והכהנים שבבבם היו עלולים אל הדוכן ונושאים את כתפים לברכת כהנים. והוא הפנה שאלה אל גיסו, הגאון רב' חיים עוזר גרודזנסקי זעיר'א ושאל אם נכון להנני למחלי שבת בפרהסה לעולות אל הדוכן, או שאפשר לראות בהם תיוקות שנשבר. השיב הגאון שהוא לוחה להתיו, שכן אם הללו לא יעלו לדוכן, עלולים לשוכן שהם כהנים ויבואו לשנת נשים שאסור לכון להתחנן איתן, אבל אם יעלו מדי שבת בשבתו לברכת כהנים, יוכרו שהם מזרע אהרן הכהן, והכלה זו שעשו להחזרם במשבבה.

ברכה גדולה ומופלגה

אומר רבי הרי'יך' כי תברכו את בני ישראל' כאשר באים לבך' יהוד' יש להנוג באותן של 'אמור להם', ככלומר לא لكمץ במלים אלא להאריך בדברי ברכה מתוך שמחה של אהבה ואחותה שלום וברעת, בפירוש הדבריהם שהמ בתברך מctrich להם כדי שתחול עליהם ברכה גדולה ומופלגה.

ברכות בעבודת ה'

אומר רבי הרי'יך' כתוב רשי' 'יברך' ה' וישمرך' 'יברך' שיתברכו נכסיך. 'וישמרך' שלא יבואו عليك' שודדים. כוונת הברכה היא על עבודת ה' 'יברך' שיתברכו נכסיך, הינו שתוכחה לראות ברכה והצלחה בעבודת הנשמה המשורשת בגוף, 'וישמרך' שלא יבואו عليك' שודדים, הינו שלא תהיה נינה מעבודתנו לחיצונים והקליפה ולצד הטומאה 'ה' שהוא הפך הקדושה.

שפע טוב בפנימיות

אומר רבי הרי'יך' יאר' ה' פניו אליך' 'פנוי' הוא פנימיות כהן העליון של הקב"ה וחפכו האmittiy. שהארת פנימיות רצון העליון היא תהיה רך 'אליך' לעם ישראל ואך לצד הקדושה, אבל צד הטומאה שאינו של הקדושה הוא מקל את חיתו לא מבחןת 'פנוי' אלא מבחןת 'אחורים',cadom הנתון הדבר לשונאו, שמשליך לו מążורי גבו.

הברכה לחבר הפסחים וקצאות

mbcar רבי מרדכי בנט זעיר'א יוסם לך שלום' אתה איתא במסכת ברכות הרואה קדריה בחולמו צפה לשלים. ההסביר בזה כי היהות וקדירה מסמלת שלום, כי היא מוחברת ועשה שלום בין אש למים, שהם שני קצאות, שני הפסחים.

דבר רבני הכהילות

הר"ג אברהם ואוזאנא שליט"
רב ק"ק נועה יוסף חיים
בשכ' נאות לוז, באר-שבע

וחי עולם נטע בתוכנו מתן תורה ופרשת נשא

חכמיינו זכרונם לברכת תיארו כיior מופלא, בעניין תנחותו ועיסוקו של העבר בימי החരון, וזה לשון קדשם: "דרש רבי שמלאי, למה הוולך דומה במי עמי אימנו, לפנקט שמקופל ומונח ידיו על שתי צדעו, שתי אצלייו על שתי ארוכותיו... וור דילך לו על ראשו, צופפה ומבטית מסוף העלים ועד סופו, שנאמר בהלו נרו עלי ראש... ומלמדים אותו את כל התורה כולה... וכיון שבא לאורי העולם, בא מלאך וסוטרו על פיו ומשכחו את כל התורה כולה...". והנה כל המעין בדברים אלו, יראה שחוץ גנו בתקופת תאורה צירוי היה יסוד מחייב עמק, בעיין עמוק הקשר שבין ישראל לתורה. נתבונן בדברים מתוך באור קושי יסודי בדברי חז"ל אלה, שהרי כל הקורא דברים אלה תהה, מהו הצורך בלימוד העבר אם ביציאתו נשכח ממנו כל הנלמד? מהו הצורך למד אם לא זוכרים דבר? ביאור הדברים בסיטואציה דומה, נუץ באבחנה שבין כח השכל לעצם הנפש. הרובד השכל בחרת האדם כח מוביל ומרוץ, היינו עדין מימד חיצוני למஹות ועצמות הנפש. יתכן שמהיוות ותובנות נמצאות ונוטעות בנפש פנימה, אך השכל אכן מודיע להם כלל. הלימוד בחודשי החരון, נוטע בעצמות ובמהות נשמת האדם הישראלי את התורה, הרבה יותר عمוק ופנימה ממימד השכל.ammen ביציאת התינוק לאורי העולם משחחים ממנו את המימד השכל החרטני של לימוד התורה, אך בשנותו פנימה נטוועים היבטים כל הגיגוניה ויוסdotnia של התורה. נמצאת איפוא שכלי היהודי באשר הוא, נולד בשבעומק נשמו חרותים כל הגיגוניה של התורה. משל מה הדבר דומה - לעצם בגהה קומה ורב פארות, שנגדע געו. האם אין קיים? למראית עין לא. גזו ופארותיו ננדעו והושלכו, אך שורשיו של העש יקימים. אמנים טמונה הם, אך על ידי טיפול הגו ומטור ישבו שורשים אלו ופариחו גזע נושא. וכמוש שבסמל על אף גדיות העז, נותרו שורשים החובים באדמה המסתוגים להצמיחה את העז. כך במשל, על אף השחתת התורה בילדת התינוק, ננטעו בשנות האדם היהודי שורשי התורה, אשר רוביים הם פנימה ומוחcisם לעת שיפוריו את מחותיהם החובים. מותך באור זה, מתרבר כמו חומר עומק נושא ברכבת התורה שלאחריה: "...וחי עולם נטע בתוכנו...". התורה נטוועה בשנותם כל היהודי, בקרב איש ולב עמו. גם יהוד שלא למד תורה יינו ספר תורה מהלך, שכן התורה חביה ונטועה בשנותו פנימה, ועליו להוציא מן הכל אל הפעול את העצמה האידית שחייבת בשנותו. זאת ועוד, נטיעת התורה ויצירת האדם מתרחשות בין זמינות, מושם שההתורה היא הרובד הפנימי המורכב מרמ"ח מצוות עשה וש"ה מצוות לא עשה, וכן האדם מורכב מרמ"ח איברים וש"ה גדים והוא הרובד החיצוני, לימוד התורה וניתעה שם הבניין הפימי והנסמי גורמות לבניין המימד החיצוני הגופני. על פי דברים אלו יתבאר קושי ידו בפסקוק פרשת נשא. התורה מתארת את קרבות הנשיים שכולם הין זהים לחוטין, ובכל קרבן שבה ומונח את כל פרטיה ההבא של נשיא השבט, על אף שהיה די לכואורה לכתוב אחרי הקרבן הראשון שכך הביאו כולם, מודיע יש צורך בארכיות גדולה זו ובפרט בתורה הקדושה שמכלאות וגט נלמידים הלכות שלימיות? באור הדבר הוא - כשם שבגשמיות האדם אין אדם שדומה לחבורו, ובגלוויי המדע מתרבר שלכל איש ישנו קוד גנטי המיחוד רק לו (ד. נ. א.) כך גם ברובד הפנימי לכל אדם יש שורש נשמה מיוחד לו ושליחות מיוחדת שישicket רק לו. אמנים התורה הננטעת בשנותינו היא אחת אך לכל נשמה יש אותה אחת - שליחות מסוימת שאותה צרך וכיוכל רק אותו אדם למש! וכבר נתבאר בדברי הקדמוניים: ישראל - ראשי תיבות: יש שיטים ישראל אתות לתורה. לכל אדם יש את מיוחדת רק לו! שבטי ישראל הינם התפרחות הכוחות הרוחניים הקיימים בעם ישראל! כולנו בני איש אחד נחנו, כולנו תורה אחת אך לכל שבט יש צבויו מיוחד של עבדות ה'! זה הוא המסר המופלא בפרשנו, קרבות הנשיים היכינוים זהם היכינוים זהם אך במימד הפנימי לכל שבט ישנו אופי מיוחד בעבודת ה', וכך נקבע הפסוקים שהינם שורשי הכוחות הרוחניים בכדי לנטווע בכלנו את הציבו המוחך לכל שבט ומאייך את הפסוקים הזהים המסתמלים את אחודות הופעת התורה שנשמנתו.

בגבורתך אמר לך האחים
הר' אברהם ואוזאנא

אורות ההלכה

של מורהנו המרא Datara הגאון הגadol
רבי יהודה דרעי שליט"

הלכות מליצה

ש. מהו שיעור הדחת הבשר שלפני המלחאה.
ת. ציריך להדיח הבשר קודם קודם שימלחנו, ושיעור הדחה זו, עד שייעבור ליבולן היום שלל פניו. ולදעת הרמ"א, טוב לשירותו ביום שיעור של בחזוי שעה ואח"כ ידיתנו היטב.

ש. חתך הבשר אחר שחדיחו, האם ציריך לחזור ולהדיחו.
ת. חתך הבשר אחר שחדיחו, ציריך לחזור ולהדיחו.

ש. בשד שנמלח بلا הדחה, האם יש לו תקנה ע"י שיזוז וידיחו וממלחן שנית.

ת. בשד שנמלח بلا הדחה, אין לו תקנה אלא לצלי. ומהו במקומות הפסד מרובה או לצורך גדור בערב שבת וא"י אפשר להכין אחר, יש להתיר גם לקידירה על ידי שידיחנו וממלחן שנית.

ש. מה הדין בויה, כשיש שישים בבשד כנדן היום שלל פניו.
ת. במה דברים אמורים בשאין ידוע אם יש שישים בבשד כנדן היום שלל פניו, אבל כל שידיעו בבירור שיש בו שישים כנדן כל היום שלל פניו, הר"ז מותר לקידירה ולצלוי אף بلا הדחה וממלחנה שנייה. אך לדעת הרמ"א, אין להתיר גם בויה לקידירה بلا הדחה וממלחנה שנית.

ש. האם יש להקל בזה, שכבר נתבשל הבשר.
ת. בשד שנמלח באור הראשונה ונtabשל בקידירה, לדברי הכל יש להתייר במקומות הפסד מרובה, ובלבבד שידיעו בבירור שיש בו שישים כנדן היום שהוא על פניו.

ש. בשד שנמלח בכלל שאינו מנוקב, מהו שיעור הזמן שישה הבשר בכלל כדי סייסר.

ת. בשד שנמלח בכלל שאינו מנוקב, אם שהה בתוך הציר כדי שיתנו מים על האור וירתת, נאסר כל מה שבתוכן הציר. ובפתחות משיעור זה, לא נאסר אלא כדי קליפה. אבל הבשר שמעל הציר, אין נאסר בכלל גוננא אלא כדי קליפה (והיינו קליטת מקום החיבור עם הבשר שבתוכן הציר). בן נראה בדעת הרמ"א תבואר להלן).

ש. מהו שיעור המלח שנמלח בו הבשר כדי סייסר.

ת. שיעור המלח האוסר את הבשר בכלל שאינו מנוקב, הוא בדרך שאנו מלחין לקידירה והיינו שאנו נאכל מחמת מלחו, אבל כל שנמלח קצר בדרך שאנו מלחין לצלי איינו נאסר כלל. בן נראה עיקר בדעת הרמ"א (בדעת הרמ"א תבואר להלן).

ש. מה דעת הרמ"אardin מליצה בכלל שאינו מנוקב.

ת. כאמור זה נראה עיקר בדעת הרמ"א גבי דין מליצה בכלל שאינו מנוקב, אך לדעת הרמ"א: הבשר כולם נאסר מיד כשרנהאה מעט ציר בכלל, בין מה שבתוכן הציר ובין מה שמעל הציר, ואע"פ שנמלח קצר בדרך שאנו מלחין לצלי. במה דברים אמורים בחתיבה אחת אפילו שהיתה גדולה, אבל בכתמה התייכות שנמלחן זו על גבי זו, רק החתוכה החתוכה אסורה כולה, אולם העלונות מותרות על ידי מליצה שנית (ולבלבד שאין מעל הציר). וכן פסקו גדולי הפסוקים, וכן היא דעת הט"ז והש"ך.

ש. האם ראוי לחוש לכתילה לדעת הרמ"מ ולהציר חליטה אחד המלחאה.

ת. בשד ששאה במלחו שעה אחת כשייעור שאנו גוננים, הרו זה יצא מידי כל דמו, ולכן ע"ז לחוש אפילו לחומרה לדעת הרמ"מ ולהציר חליטת הבשר אחר המלחאה. אבל במקומות ששאה הבהיר במלחו רק שיעור מיל בוגן בערב שבת או בשעת הדחק, יש לחוש לכתילה במקומות האפשר לדעת הרמ"מ אשר הציר לחולט את הבשוי אחר המלחאה. בן נראה בדעת הרמ"א, מיהו אהינו האשכנזים היוצאים ביד רמ"א ע"ז לחוש כלל לחומרה ובכל גונן.

הרב**י** ברכת

אורת עונג שבת

לשמור על הבריאות

יעשה הכהן אחד לחטאota ואחד לעלה וכפר עליו מאשר חטא על הנפש וקדש את ראש ביתו יומם ה'יא, איתא במסכת נדרים "וכיפר עליו מאשר חטא על הנפש, וכי באיזו נשפט חטא זה אלא שצדgorה ציע"א מכאן אנו לומדים שאסור לילך בעבודת ה' בדרך של "סיגופים ותענויות", שכש שודם עתיד ליתן דין וחשבון על מה שלא שמר את הנשמה מעבירות ופגם בה, כך הוא עתיד ליתן דין וחשבון על זה שלא שמר את הגוף ועשה אותו ופגם בו בבריאותו והזיקתו. ובאי רבי נפתלי מושבץ ציע"א "ימבריך לא תתעלם" אל תתעלם מבשך ומגופך, אל לו לאדם לשגוף ולענות את גופו יתר על המידה.

תענית חילופית

איתא במסכת נדרים "וכיפר עליו מאשר חטא על הנפש, וכי באיזו נשפט חטא זה אלא שצדgorה את עצמו מן ה'יא". אמר הרבי הניצוץ של קדושה המצויב בדבר גשמי מושרש בדרכיה עליה נותר מהኒצץ שבדבר הרוחני. לכן יש לברר את הגוף ולא לسانך אותו. הבירור של התהנתן ביטור מוליך ומביא לגובה ביטור. התעניות אסורות לשוקדים בתורה. אף הסיגוף בשינה אסור. מה שמוטר וגם מוכחה הוא הסיגוף בחושי הנפש עצם עיניו מראות ברע, אוטם אוזני משמו לעשון הרע, לימוד בשקידה כמה שעות ביל הפסקה וכדומה.

הபער הגדול בין הפה לעשייה

והתודדו את חטאota אשר עשו והשיב את אשמו בראשו וחמשתו יוסף עליו ונטו לאשר אשם לו (ה, ז), יהודי בעיר נשכין אייחסו חפצים במחסן, ולימים נשברה דלת המחסן והבריות סברו כי המקום ננטש והרכוש שבו הופקר, ולאחר מכן מכל הבא ליד. מיהר בעלי הרकוש פרנס מודעות בכל העיר כי לא פקירות את הרקוש וכי הוא מבקש להשיבו לו את רכוותו. החלפו הימים והאיש התהייכב לפני רבי מרדי מנסכיז ציע"א והתאונן בתסקול "רבנים אמנים באו והתנצלו לפני על שנטלו מן הרקוש מתוך הנחה שהוא הפקר, אבל מרובה הפלא אך רק מעטים הם שבאו והחזירו את אשר לקחו". השיב הצדיק בהבעת השתפות בצערו ואמר לו "בתמורה נאמר יחתווודו את חטאota אשר עשו, והשיב את אשמו בראשו. מודיע נאמר בתחילת הפסוק יחשיבי בלשון יחיד, אלא לצעריו המזיאות מראה שיש פער גדול בין פיו של האדם לעשייה שלו, רבים מוכנים לבוא ולהחזיר את הגולה בפיים, אך כשמגיעו השלב שצורך לבוא להשיב ולהחזיר את הגולה בפועל רק מעטים עושים זאת".

לקויים בנו חכמי ישראל
הצדיק מתקבש להעתיר בתפילה עבר
הרה"ג יוסף דהאן שליט"א בן רחל
בתוך שאר חולין עמו ישראל
והן אל כביר לא ימאס את תפילותינו.

יהודים שביקשו לשוער לצורכי בניינם, אם כי לא רודזוקא ברוח היהדות.

באותה עת התפרנס המהרא"ש במלומנותם לעמך היהודי רוסיה וגהנינה על צרכיהם הדתיים. העיריים הללו חשו אפוא אהבה אל הרבי, שאמנם היה רוחם מהם בדרכיו, אבל קרוב בכמה ממטרותיו.

באחד הימים נודע להם על מזימה אפלה הרקמתה בין שר הפנים הרוסי לבין שר המשאות קיבב ויריאון, שנענדה פגעה יהודים הגיע הרב החרמ"ש לפטרבורג. חברי האגודה החליטו לשתף במידע רבשותם, ואולי, צלחה הווא לסלל את המזימה. י' נשלח מטעםם לביתה של המלון סראפינסקי, שם שהה הרב.

לאחר המתנה ממושכת נתקבל אצל הרב. למרות שמונה השעים שחלפו מאז שביקר בלבובו ויטש עם אבי, זהה אותו הרב וייד. "העדך זכר את אמר החסידות ששמעת על ליבובו ויטש", שאלו הרבי. ובירור מותחניים. לאחר מכן עבר הרב לדון עמו בענייני הכלל.

מאו הויטו חביב האגודה, באמצעות י' שליחים, לעומת בקשר עם המהרא"ש ולשורת עמו פועלם בענייני כל-ישראל.

האיש שם עמוקות ואו המשיך: "באחד מפגשיי עם סבכם, הסב הרי את השיחה על מוצבי הרוחני ועל שורשי ומשתתתי, ואו אמר: 'כמה יכול יהודי לשוטט בעולם? - חמישים שנה, חמישים וחמש שנה; גם את תתיית הדם ואת התאות הגורץ צרך לדעת להגביל. כורן מתחבק'... משפט זה הדר למעמקי ליבי."

"כשנה מאו פגשתי זו עם סבכם, עדין התיית נתון תחת השפעתך. השתדלתי להישמר מכךית טריפה ומאיוסרים נספחים. אולם הזמן עשה את שלו גם סבכם נפטר, ואני חזרתי לسورיה."

"זנהה, אטמול, בעודו יושב בקרוון, הרמתי את עיני ולפטע ראיית אתכם. לרע נדמה היה לי כי אני שב לראות את פני רבינו, שכן אתם וומאים לו להפליא; כל הלילה לא החלתי להירדם. לנדי עיני צוף ועלו שוב הפגישות עם הרבי. במיוחד היכה בי זיכרון הדברים אמר ל': 'כמה יגול יהודי לשוטט בעולם? - חמישים שנה, חמישים וחמש שנה...' ואך לפני ימים אחדים מלאו לי חמישים וחמש שנה!"...

טוף של אותו היהודי, שבבקבות אותה פגישה ברכתה ש' בתשובה שלמה. בגיל חמישים וחמש התאנתק מסבגתו וקבע את מושבו באנטטרום שבחולנד, שם נפטר היהודי כשר.

לעלוי נשמה
הרבי יוסף שלמה טרייקי ז"ל
בר עליה ז"ל
והרבנית רחל טרייקי ע"ה
בת סימי ז"ל
ת.ג.ב.ה.

מחלון רכבת האקספרס המהיר נשך נוף מרוחיב בויפוי. היא יצאה מפריס חלפה על-פני ערים שונות בצרפת, איטליה וגרמניה, לעבר תוננה הסופית בפריבור ג'ז'ר שברוסיה. באחד התאמים שבנו של אדמ"ר הרש"ב (רבי שלום-דובער) מלובאו ויטש, הלא הוא רבי יוסף יצחק שניאורסון, שלימים מילא את מקום אביו.

הוא נשלח אז על-ידי אביו לכמה שליחויות חשובות לטובת הכלל, במספר מדינות. בעת שבמציע משימה חשובה בפריס, ונסע לפטרבורג, שם מונהה להיערך אסיפות רבנים חשובות.

את זמן הנסעה ניצל ללימוד ולתפקיד, להכין צעדי וכתבת רישומותיו. לעת ערבית מטהו ופנה אל קרון המזון כדי לילוגם כוס תה. לייד השלחנות יש אדם בגיל חמיה, בעל מוח נימים יהודים, וסיד את לבו בבשר ובוין. מראה היהודי המפטע עצמו במאכל טרופה ובוין-כרים חרחה לו מאוד, אולם הוא לא אמר דבר.

פתואום קם האיש ממוקמו ונינש אליו. הוא הושיט את ידו לשולח רבי יוסף- יצחק הרשיט לו ד' מהוססת. "האם אתה הוא בן או נכד של הרבי המהרא"ש (רבי שלום-דובער) החמייש מלובאו?", שאל.

"כן, אני הווא נכו", השיב רבי יוסף- יצחק, מופתע. רעד הול בוגות עיני. לא אמר ודברים הנהו בראו שבל מקומו.

השכם בבורק עזרה הרכתת לילנו מה בברלין ואחריך המשיכה בדרכה. רבי יוסף- יצחק סיים זה עתה להתפלל, שנכנס לתאזו דילן הרכתת ושאל אם אפשר להכניס פנימה נושא שמקש לראותו. רבי יוסף- יצחק, ששערו מבני מדורר, השכים האש כנס ופרץ בכפי עז. "עשו לי טוביה והשאילו לי את התפליין שלכם", אמר לבסוף בקול רועד.

רבי יוסף- יצחק מסר לו את התפליין והוא מחהתא. שעעה ארוכה נשאר האיש בפויים, כשראה שופך את ליבו בתפלה ממумקי הלב. לאחר התפלה ביקש להשאיר לו את הסידור, ופנה לחדרו. אחריה הרצחחים רוחים ואדים ופנוי חוראים וסיפר את סיפורו:

שמו י"מ. הוא נולד בעיירה סמוכה ללבובו ויטש, לאביו ר' ליב שנמנה עם חסידיו של הרבי המהרא"ש. בשלהי בגין החמש-עשרה לחייו אביו עימי לראש השנה בלבובו ויטש. הימים שעשה בצעיל של הרב הטביוו בו חותם עמוק. אבל אחר-כך נגרר אחר בינויו אחרים בסביבתו. הוא הילך ללימוד בבית-הבד

ספר משלתי ואטי-אט התנתק מבית אביו. כעבור זמן קצר רג'א לאגודה שחבריה כינו את עצםם "פרוגרטיסטים" (ושאפי קדמה). היו אלו צעירים